

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΟΠΙΑΣ

της κ. Άννας Μπουρδάκου, μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

-Οί «μάρτυρες του Ίεχωβά» δέχονται διάφορες διδασκαλίες αϊφνιδιαστικά, πού πολλές ανατρέπουν προηγούμενες, όλες όμως σάν «πνευματική τροφή». Αυτά συμβαίνουν συνήθως κατά τούς μήνες Μάϊο και Οκτώβριο. Φυσικά αυτό δέν γίνεται κάθε χρόνο, όμως εάν μελετήσουμε όλο τό σκηνικό τής εταιρίας θά διαπιστώσουμε ότι αυτό γίνεται κάθε φορά πού η «Σκοπία» έχει πώση στή διάθεση τών

έντύπων της, δηλαδή, κάτι δέν πάει καλά μέ τό «ἔργο» ἢ ἔχει μείωση τών ὀπαδῶν της. Άλλες φορές οἱ διδαχές αὐτές εἶναι δελεαστικές, ἄλλοτε ἀπειλητικές καί μέ τόν χαρακτήρα τοῦ ἐπείγοντος. Πολλές ἀπό αὐτές, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ἐκτός ἀγίας Γραφῆς εἶναι καί παράδοξες. Αὐτή εἶναι ἡ πλέον ἐπιεικῆς λέξη.

Θά παρουσιάσουμε ἐλάχιστες ἀπό αὐτές, σάν ἓνα μικρό δείγμα, ἀπό κείμενα τής εταιρί-

κατά τήν ὁποία, ὅπως πιστεύουν, «**λύνονται ὅλες οἱ μαγικές δυνάμεις**»¹⁴. Ἑλληνική ἀρχαιοθρησκῆ ομάδα ἐπέλεξε (τυχαία;) νά ἐξαγγεῖλει τό καταστατικό της, νά καθορίσει τούς «ἱερούς» της νόμους, καί νά συστήσει τό τελετουργικό της κατά τή «**Βαλμπουργειο νύχτα τῆς 30ῆς Ἀπριλίου, πρὸς 1ῆ Μαΐου 2005**». Γιά ὅσους δέ γνωρίζουν, «**Βαλμπουργειο νύχτα**» ἢ «**Μπαλτέϊν**» εἶναι ἡ μεγαλύτερη σατανιστική ἐορτή, κατά τήν ὁποία ἐορτάζεται τό φρικτό γεγονός τῆς συστάσεως τῆς «**Σατανιστικῆς Ἐκκλησίας**», κατά τή νύχτα τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1966 στήν Καλιφόρνια τῶν ΗΠΑ ἀπό τό διαβόητο **Anton LaVey!**¹⁵ Ἴδου μικρό ἀπόσπασμα ἀπό δημοσιευμένο κείμενο τῆς ομάδας αὐτῆς: «**οἱ νόμοι περί καθαρότητος τῶν ἱερῶν ναῶν τίθενται τελετουργικῶς ἐν ἰσχύ καί θεωροῦνται δημοσίως γνωστοί ἐκ τῆς Βαλμπουργείου νυκτός τοῦ τρέχοντος ἔτους!**»¹⁶

Παραξενευόμαστε ὅταν διάφοροι νεοπαγανιστικοί κύκλοι ἀποκηρύσσουν μέ βδελυγμία τόν συσχετισμό τους μέ τόν σατανισμό, φτάνοντας μάλιστα στό σημεῖο νά καταλο-

γίζουν στό Χριστιανισμό τήν εὐθύνη γιά τήν πίστη στήν ὑπαρξη τοῦ Σατανᾶ. Μήπως ἀγνοοῦν τά παραπάνω στοιχεῖα; Πάντως, σύμφωνα μέ τόν Μπωντλαίρ «**Τό ὠραιότερο τέχνασμα τοῦ Σατανᾶ εἶναι νά μᾶς πείθει ὅτι δέν ὑπάρχει!**»¹⁷

Δέ χρειάζεται νομίζω μεγαλύτερη προσπάθεια νά ἀποδείξουμε τή στενή σχέση νεοπαγανισμοῦ καί νεοσατανισμοῦ. Ὁ σύγχρονος ἀποκρυφισμός ἔχει ὄνομα, καλεῖται «**Νέα Ἐποχή**»¹⁸. Τό ὄραμά της εἶναι ἡ ἐδραίωση τῆς «**Νέας Τάξης Πραγμάτων**» σέ ὅλο τόν κόσμο, τήν ὁποία ἀποκαλοῦν οἱ «ἀρχαιολάτρες» «**Παγκόσμια Συνεργασία Ἀπόλυτα Ἀναγκαῖα**»¹⁹ καί κάποιοι ἄλλοι «**Παγκόσμια Δημοκρατία Ὀλυμπισμοῦ**»²⁰. Ἀπώτερος στόχος της εἶναι ὁ ἀφανισμός ἀπό προσώπου γῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ καί ἡ ἀντικατάστασή του μέ τήν (ὑπό δημιουργία) ἐφιαλτική καί τερατώδη Πανθρησκεία, ὅπου στή θέση τοῦ Ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ θά λατρεύεται ὁ Σατανάς, στά πρόσωπα τῶν δαιμονικῶν παγανιστικῶν θεοτήτων!

14. Χ. Τσιάνκα, μνημ. ἔργο, σελ. 266.

15. Στό ἴδιο, σελ. 261.

16. www.heratic.astrologicon.com

17. Θ. Η. Ε., τόμ. 10, στ. 1195.

18. www.ppu.gr/greek/newage_gr/

19. www.nea-acropoli-heraklio.gr

20. <http://users.Forthnet.gr/ath/olympismos/>

ας, πάνω σε διάφορα θέματα. Ίσως θεωρηθεί περιεργό, πώς κατορθώνει ή «Σκοπιά» και επιβάλλει όλες αυτές τις κακόδοξες διδασκαλίες της. Για τόν λόγο αυτό, θά αρχίσουμε από τήν μόνη έξ αρχής σταθερή διδασκαλία της, τό «κλειδί» τής διεργασίας ρύθμισης τής σκέψης τών ὀπαδῶν.

1955. «Σκοπιά», σελ. 22: «χωρίς τήν Σκοπιά καί ἐάν ἀκόμη μελετᾶ τήν ἁγία Γραφή δέν μπορεῖ νά εἶναι κανείς μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά, θά πεθάνει ἀπό ἔλλειψη πνευματικῆς τροφῆς».

Στό κείμενο αὐτό ἡ ἐταιρία ἀποκαλύπτει τό στόχο της, τή διάθεση, δηλαδή, τών ἐντύπων της, γιατί ἀλίμονο στους ὀπαδούς. Θά πεθάνουν ἀπό ἔλλειψη πνευματικῆς τροφῆς, ὅσοι δέ μελετοῦν τή «Σκοπιά». Ἡ ἁγία Γραφή δέν εἶναι σέ θέση νά προσφέρει τίποτα. Μέσα σ' αὐτό τό κλίμα κινεῖ τά νήματα ἡ ἐταιρία στίς μαριονέτες. Καί γιά νά ὀλοκληρωθεῖ ἡ διαδικασία τής τρομοκρατίας, ἔρχεται νά συμπληρώσει, ἐξουθενώνοντας κάθε ἀντίσταση, μέ τό γνωστό:

1956. «Σκοπιά», σελ. 270: «ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ δούλου, ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ Ἰεχωβά».

Νά μιά παράξενη διδαχή τής «Σκοπιᾶς»:

«Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ», σελ. 357: «Ἐν τούτοις, ἡ ζωή τής ἀλόγου κτίσεως θά εἶναι γόνιμη στή γῆ ἀπό τά εἶδη τών ζώων πού θά ἐπιζήσουν τοῦ πολέμου τής ἡμέρας ἐκείνης τής μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος».

Ἐκτός, δηλαδή, τών καλῶν καί δραστήριων «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», οἱ ὅποιοι θά περάσουν ζωντανοί κατά τόν Ἀρμαγεδδώνα, περνοῦν καί ζῶα, τά ὅποια θά εἶναι παραγωγικά. Ὅπως φαίνεται θά ὑπάρξει ἐπιλογή καί τών ζώων. Ἄραγε πῶς θά γίνεται αὐτή ἡ ἐπιλογή καί ποιός ὁ κριτής; Ποιά θά πρέπει νά εἶναι ἡ διαγωγή τών ζώων, ὅσο θά εὐρίσκονται στή γῆ; Ἄς ἀπαντήσῃ ἡ ἐταιρία ἡ ὅποια τά διδάσκει, γιατί ἡ ἁγία Γραφή δέν ὁμιλεῖ περὶ ζώων κατά τήν κρίση. Ἔχουμε ὁμως παράξενες διδαχές καί γιά σοβαρότερα θέματα:

«Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ», σελ. 191: «Τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ δέν διεφθάρη... ὁ Κύριος διετήρησε αὐτό ὅπως τό ἐπιδείξει εἰς τόν Χιλιετή αἰώνα».

Ποιό σῶμα ἄραγε διατήρησε ὁ Θεός Πατέρας; Τό ἀνθρώπινο; Γιατί ἀπ' αὐτό τό κείμενο αὐτό περίπου προκύπτει. Ὅμως γι' αὐτό, ἄλλα γράφει ἡ «Σκοπιά»:

α) **«Β' τόμος Γραφικῶν Μελετῶν», σελ. 146:** «Τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ διελύθη εἰς ἀέριον».

β) **«Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ», σελ. 323:** «Ὁ Ἰεχωβά δεχόμενος τήν ἀνθρώπινη θυσία τοῦ Ἀρχιερέως του, δέν μποροῦσε ν' ἀναστήσῃ τόν Υἱόν του σέ ζωή ὡς ἄνθρωπο πάλι μέ τό ἴδιο ἀκρωτηριασμένο σάρκινο σῶμα. Ὁ Παντοδύναμος Θεός, σύμφωνα μέ τό ὅτι ἐγέννησε τόν Ἰησοῦ μέ τό ἅγιό του πνεῦμα σέ πνευματική υἰότητα τόν ἀνεξωποιοῦσε σέ πνευματική ζωή στους ἀόρατους οὐρανούς, σέ ζωή ἀθάνατη, θεία, ζωή».

γ) **«Πράγματα εἰς τά ὅποια εἶναι ἀδύνατον νά ψευσθῇ ὁ Θεός», σελ. 355:** «Τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατηναλώθη ἐπάνω στή γῆ καί δέν ἐλήφθη στόν οὐρανό».

Ἐπομένως, σύμφωνα μ' αὐτές τίς διδασκαλίες τής «Σκοπιᾶς», τό ἀνθρώπινο σῶμα τοῦ Χριστοῦ δέν ἐπῆγε στους οὐρανούς, ἄρα ἀποκλείεται νά τό παρουσιάσει ὁ Θεός. Τί μένει πάντοτε κατά τά κείμενα τής ἐταιρίας; Τό πνευματικό σῶμα; Αὐτό θά ἐπιδείξει ὁ Θεός Πατέρας στόν χιλιετή αἰώνα; Τό βέβαιο εἶναι ὅτι ὁ «δούλος» αὐτοδιαψεύδεται -εἴτε πρόκειται γιά σάρκινο σῶμα εἴτε γιά πνευματικό-, φανερώνοντας ἄλλη μία φορᾶ τήν ἀναξιοπιστία του.

Ἄς δοῦμε ἓνα ἀκόμη παράδειγμα:

«Ἡ κιθάρα τοῦ Θεοῦ», σελ. 224: «Ὁ ἀναγεννηθεῖς, ἐγεννήθη ὑπό τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ τοιοῦτος εἶναι ἐπίσης «κεχρισμένος». Ἡ χρῆσις ἢ τό χρῆσιμα αὐτολαμβάνεται».

Σελ. 340: «Οἱ τοιοῦτοι (κεχρισμένοι) ἔχουσι ὑπόσχεσιν ὅτι θέλουσι γίνει κοινωνοί θείας φύσεως καί τοιουτοτρόπως θά

ἔχωσιν ἐξουσίαν νά μεταδίδωσι ζωὴν εἰς ἄλλους».

Μέ ποιόν τρόπο «αὐτολαμβάνεται» τό χρῆσμα; Μπορεῖ ὁ καθένας νά «αὐτοχρίεται»; Ἄρα, οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» δέν ἀναγεννῶνται ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μόνοι τους αὐτοανακηρύσσονται ἅγιοι.

Στήν συνέχεια ἡ «Σκοπιά» γίνεται τολμηρότερη καί ἀσεβής πρὸς τόν Θεό, γιατί κηρύττει ὅτι οἱ κεχρισμένοι θά γίνουν κοινωνοὶ θείας φύσεως. Ἡ ἔταιρία δέν ἀναφέρει γιά τήν ἐν Χριστῷ θέωση κατά χάριν, ἀλλά διδάσκει ὅτι θά γίνουν Θεοὶ κατ' οὐσίαν καί γι' αὐτό θά μπορούν νά μεταδίδουν ζωὴ σέ ἄλλους. Θά ὑπάρχουν κατά συνέπεια πολλοὶ «θεοὶ» οἱ ὁποῖοι θά εἶναι ζωοδότες. Ὁ Θεός Πατέρας, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν ἔχουν πλέον καμία θέση, τούς ἔχει ὑπό περιορισμό ἡ «Σκοπιά», ἐφ' ὅσον τήν θέση καί τό ἔργο τους ἀναλαμβάνει ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος» ὡς ἄλλος Ἑωσφόρος. Ποιούς ὅμως θά ζωοποιούν οἱ «ζωοδότες» αὐτοί, καί πότε λαμβάνουν χώρα αὐτά τά γεγονότα; Ἀκόμη, τί ἀπαντᾷ ἡ ἔταιρία σχετικά μέ αὐτούς τούς «ζωοδότες»;

1-5-07, «Σκοπιά», σελ. 31: «εν τούτοις ὁ ἀριθμὸς τῶν γνησίων χρισμένων που ἔγιναν ἀπιστοὶ πιθανῶς δέν εἶναι μέγας».

Συνεπῶς, ὅσοι «ζωοδότες», ὑπῆρξαν ἄπιστοι, παρέσυραν μαζί τους στήν πτώση καί τούς ἄλλους, στούς ὁποίους εἶχαν δώσει ζωὴ. Ἔχομε, λοιπόν, τήν πτώση τῶν «θεῶν» καί τῆς συνοδείας αὐτῶν.

Ἀλλά ὑπάρχει καί συνέχεια:

«Κυβέρνησις», σελ. 341, 345: «Οἱ ἄνθρωποι θά πληρώνουν μικρὸ καί λογικὸ φόρο (κατά τήν χιλιετη βασιλεία στόν παράδεισο στή γῆ)».

Στόν παράδεισο τῆς «Σκοπιάς» θά ὑπάρχουν Ἐφορίες γιά νά εἰσπράττουν τούς φόρους. Ἐάν δέν ἦταν τραγικά ὅλα αὐτά γιά τήν διανοητική κατάσταση τῶν πλανημένων ἀδελφῶν μας, εἶναι τό λιγότερο ἀστεία καί στεροῦνται σοβαρότητας, ὅπως καί ἄλλες διδασχές τοῦ «δούλου». Τό σύνδρομο τῶν οικονομικῶν δραστηριοτήτων τῆς δέν ἀφήνει τήν

ἔταιρία νά ἀπλώνεται καί στόν ὑποσχόμενο «παράδεισο» τῆς. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί στήν περιγραφή, ποῦ κάνει παρουσιάζοντας τόν στρατό τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος θά πολεμήσει κατά τή μάχη στόν Ἀρμαγεδδώνα -ὅπου ἀναφέρει λεπτομερῶς ποιοὶ τόν ἀποτελοῦν- δέν περιλαμβάνονται οἱ ἐφοριακοί!

1984. «Επιβίωση», σελ. 126: «(Ὁ πολὺς ὄχλος) μολονότι δέν εἶναι πνευματικοὶ Ἰσραηλίτες, αποφασίζουν νά ενωθοῦν μαζί τους καθὼς ἐκεῖνοι ταξιδεύουν πρὸς τὴν Νέα Τάξη τοῦ Θεοῦ. Για νά γίνει αὐτό, πρέπει νά κόψουν δεσμούς με κοσμικοὺς συγγενεῖς καί ἀνθρώπινες κυβερνήσεις».

Κατ' ἀρχάς, ἀπὸ τό κείμενο αὐτό, πληροφορούμαστε, ὅτι καί ὁ Θεός, ἀκολουθώντας τό ρεῦμα τῆς ἐποχῆς ἔχει τήν δική του «Νέα Τάξη». Δέν διευκρινίζει ὅμως τό κείμενο ποιὰ εἶναι ἡ «Νέα Τάξη» τοῦ Θεοῦ, ποιές οἱ ἐπαγγελίες τῆς καί ποιός ὁ λόγος τῆς δημιουργίας τῆς. Ὡστόσο ὑπάρχει κάποιο εἶδος ταξιδιῶν τό ὁποῖον ἀκολουθοῦν οἱ «κεχρισμένοι», ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ «Σκοπιά». Γιά νά ἐνταχθοῦν ὅμως σ' αὐτὴ τήν πορεία πρὸς τήν «Νέα Τάξη», οἱ ὄχλοι πρέπει νά μποῦν γενικά στό περιθώριο τῆς κοινωνίας. Γιατί ἐπιβάλλεται νά κόψουν τούς δεσμούς μέ τούς συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» -ἀκόμα κι ἂν αὐτοὶ εἶναι γονεῖς, ἀδελφία, σύζυγοι, παιδιὰ κ. ἄ.- καθὼς καί μέ τίς ἀνθρώπινες κυβερνήσεις. Μέ τόν τρόπο αὐτό γίνονται πλέον τέλεια πειθήνια ὄντα, χωρὶς ταυτότητα, ἀπλοὶ ἀριθμοὶ στόν κατάλογο τῶν δούλων τοῦ «δούλου».

«Ἔστω ὁ Θεός Ἀληθής», σελ. 276: «ἀφοῦ ἀναστηθοῦν ἀπὸ τούς τάφους (Π. Ο.), δέν λαμβάνουν μέρος στήν γέννηση τέκνων, γιατί σ' αὐτούς ἐφαρμόζεται τό Λουκά Κ' 34-36».

Ἀναφέροντας ἡ ἔταιρία τά ἐδάφια Λουκά Κ' 34-36, αὐθαιρετῆ καί πάλι. Οὔτε τήν ἐνδιαφέρει ὅτι ἀντιφάσκει μέ τήν διδασκαλία τῆς περὶ τοῦ «πολλοῦ ὄχλου», στούς ὁποίους ὑπόσχεται γήνη ἐλπίδα. Ὅτι, δηλαδή, ὅταν ἀναστηθοῦν θά τρώγουν, θά ἐργάζονται, θά

διδάσκονται -τά έντυπα πού θά εκδίδει ή «Σκοπιά»- κατά τήν χιλιετία, θά παντρεύονται καί θά τεκνοποιοῦν. Αὐτά γράφουν τά βιβλία, βιβλιάρια καί αὐτά κηρύττει.

Τά ἐδάφια τοῦ Λουκᾶ Κ' 34-36, εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στούς Σαδδουκαίους, οἱ ὁποῖοι δέν πίστευαν στήν ἐκ νεκρῶν ἀνάσταση, γι' αὐτό ρώτησαν τόν Ἰησοῦ Χριστό γιά «τή γυναίκα, πού κατά τόν νόμο τοῦ Μωϋσέως παντρεύτηκε ἐπτά ἀδελφούς, γιά νά ἀναστήσει σπέρμα...». Στήν ἀνάσταση, τίνος γυναίκα θά εἶναι; «Καί ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεῖς εἶπε πρὸς αὐτούς. Οἱ υἱοί τοῦ αἰῶνος τούτου νυμφεύουσι καί νυμφεύονται, οἱ δέ καταξιοθέντες νά ἀπολαύσωσιν τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν οὔτε νυμφεύουσιν οὔτε νυμφεύονται, διότι οὔτε νά ἀποθάνωσι πλέον δύνανται, ἐπειδή εἶναι ἰσάγγελοι καί υἱοί τοῦ Θεοῦ, ὄντες υἱοί τῆς ἀναστάσεως...».

Στό συγκεκριμένο βιβλίο της, ἡ «Σκοπιά» κηρύττει γιά τούς ἀναστηθέντες «ὄχλους» ὅτι θά εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καί ἰσάγγελοι. Στήν πραγματικότητα ψεύδεται -δέν μετράμε πλέον τίς πόσες φορές- γιατί ἡ ἴδια καί μέ τόν γραπτό λόγο της καί μέ τόν προφορικό, διδάσκει, ὅτι οἱ ἀνήκοντες στόν «πολύ ὄχλο» δέν ἔχουν τόν Θεό πατέρα οὔτε οὐράνια ἐλπίδα. Στήν χιλιετή βασιλεία θά ἔχουν τόν Ἰησοῦ Χριστό πατέρα καί τόν Θεό Πατέρα, θά τόν ἔχουν παπού. Ἐπίσης κατά τή χιλιετή βασιλεία θά κρίνονται καί ἐάν δέν πράττουν τίς ἐντολές τοῦ Ἰεχωβά, θά πεθαίνουν, ὅπως καί κατά τό τέλος τῆς χιλιετίας ὅταν πλέον ἡ ἀνθρωπότητα θά ἔχει τελειοποιηθεῖ. Τότε θά λυθεῖ ὁ Σατανάς καί θά πλανέψει πολλούς, σάν τήν ἄμμο τῆς θαλάσσης, ἀπό τούς τελειοποιημένους, οἱ ὁποῖοι θά καταστραφοῦν μαζί μέ τόν Σατανά γιά πάντα. Τό θέμα ἀφορᾶ τούς ὀπαδούς, οἱ ὁποῖοι ἄς προσπαθήσουν νά ἐννοήσουν ποῦ ἀκριβῶς τούς ἐντάσσει ὁ «δούλος» καί ἄς ἐπιλέξουν ἢ τήν ἀλήθεια τῆς ἀγίας Γραφῆς ἢ τά μυθεύματα τοῦ «δούλου».

Ἄς κλείσουμε μέ δύο ἀκόμη παράδοξες διδαχές τῆς «Σκοπιάς».

«ΠΛΟΥΤΗ», σελ. 172: «Ὁ Σατανάς ἠπάτησε τήν Εὔα. Τότε ἐνεφανίσθη καί ὁ Ἀδάμ καί ἔμαθε παρά τῆς Εὔας τί εἶχε λάβει χῶραν, καί “ἔφαγε” καί αὐτός ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀδάμ δέν ἠγάπα τόν Θεόν, διότι ἐκουσίως παρήκουσεν εἰς αὐτόν (Α' Τιμ. Β' 14). Οὔτε ἠγάπα τήν Εὔα, διότι ἐάν τήν ἠγάπα θά ἐξεζήτηι τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, δεόμενος διά τήν συγχώρησίν της ἐφ' ὅσον αὐτή ἠπατήθη. Ὁ Ἀδάμ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Εὔα θά ἐχωρίζετο ἀπ' αὐτοῦ ἐάν αὐτός παρέμενε πιστός εἰς τόν Θεόν καί ἤθελε νά τήν ἔχη διά τήν ἰδίαν του εὐχαρίστησιν».

Βάσει αὐτοῦ τοῦ κειμένου, ὁ Ἀδάμ ἀντιμετώπισε τό ἐξῆς δίλημμα: ἢ τόν Θεό ἢ τήν Εὔα. Τελικά προτίμησε τήν Εὔα, τήν ὁποία δέν ἀγαποῦσε μέν, δέν ἤθελε ὁμως νά τήν ἀποχωριθεῖ. Ἐδῶ κυριαρχεῖ τό σαρκικό φρόνημα τῆς ἐταιρίας. Ὑποστηρίζει ὅτι τήν ἤθελε, «διά ἰδίαν εὐχαρίστησιν». Ἐχουν ὁμως ἔτσι τά πράγματα; Ἡ ἀγία Γραφή, παρουσιάζοντας τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων, περιγράφει διαφορετικά τά γεγονότα (Γέν. Γ' 1-12).

Ἡ Εὔα καί ὁ Ἀδάμ παράκουσαν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ καί συνεργάσθησαν μέ τόν Σατανά. Στήν ἐρώτηση τοῦ Θεοῦ τί ἔκαμαν; Ἡ Εὔα κατηγοροῦσε τόν Θεό, γιατί τοῦ ἔδωσε τήν Εὔα λέγοντας «ἡ γυναίκα τήν ὁποίαν μου ἔδωσες...», ἐνῶ ὅταν τήν πρωτοαντίκρουσε, μετά τή δημιουργία της, εἶπε: «αὐτό εἶναι ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καί σάρξ ἐκ τῆς σαρκός μου». Ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμός τῆς ἐταιρίας εἶναι δικό της ἐπινόημα.

«ΖΩΗ», σελ. 85: «Ἐξω τῆς Ἐδέμ τρεφόμενοι μέ τούς ἀτελεῖς καρπούς τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δηλητηριώδεις ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα κατήλθον βαθμιδόν στόν θάνατον».

Ὁ «θεός» τῆς «Σκοπιάς» ἐξαπέστειλε τούς πρωτοπλάστους ἀπό τήν Ἐδέμ, ὅπου ἔξω ὑπῆρχαν δηλητηριώδεις καρποί μέ τούς ὁποίους ἐτρέφοντο καί ἔτσι -βαθμιδόν- πέθαναν. Τί κηρύττει ἡ «Σκοπιά»; Ὅτι ὁ «θεός» της, δολοφόνησε τούς πρωτοπλάστους; Εἶναι αὐ-

τός ὁ Θεός τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν, ὁ γεμᾶτος ἀγάπη τόση ὥστε καί αὐτή τὴν ὥρα τῆς πτώσεως τῶν πλασμάτων του, τοὺς δίνει τὸ πρῶτο Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας;

Τέλος, ἡ «Σκοπιά» κηρύσσει παράξενα πράγματα καί γιὰ τόν Σατανᾶ:

«**Δημιουργία**», σελ. 332: «Ἡ ἐκδίωξι τοῦ Σατανᾶ τὸ 1914».

«**Διεκδίησις**», σελ. 30: «Ἀπὸ τὸ 1914 ὁ Χριστὸς κάμει πόλεμον μέ τόν Σατανᾶ ἕως ὁ πονηρὸς ἐκκαθαρισθῆ τελειῶς».

«**Πάντα δοκιμάζετε**», σελ. 110: «Ὁ Σατανᾶς ἐρρίφθη στὴ γῆ τὸ 1914-1918 μ. Χ.».

«**Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου**», σελ. 353: «στό ἔτος 1914, ὅταν ἠγέρθη ὁ Μιχαήλ, ἄρχισε στὸν οὐρανὸ ὁ πόλεμος γιὰ τὴν ἔξωσι τοῦ Διαβόλου καί τῶν δαιμόνων του. Ὁ Διάβολος ἠττήθη ἀπὸ τόν Μιχαήλ καί ὑπάρχει Γραφικὸς λόγος νὰ πιστεύωμε ὅτι τὸν καιρὸ τοῦ ἑτησίου ἑορτασμοῦ τοῦ δειπνοῦ τοῦ Κυρίου στίς 26 Μαρτίου 1918, ὁ Σατανᾶς ἢ Διάβολος κατερρίφθη στὴ γῆ».

Γιὰ τὸ πότε ἐκδιώχθηκε ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τόν οὐρανὸ, κατὰ τὴν «Σκοπιά», οἱ χρονολογίες ποικίλουν, ὅπως διαβάσαμε. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης ἐπιλέγει ὅποια θέλει -τὸ πιθανότερο καμία-, γιατί μελετώντας τὰ κείμενα ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὅλες αὐτές οἱ ἀλλαγές εἶναι ἀβάσιμες καί ὡς ἐκ τούτου δέν ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη. Ὁ ὁπαδὸς ὅμως τρέφεται μέ τὴ «νωπὴ τροφή» πού τοῦ προσφέρει ὁ «δοῦλος» ὅπως αὐτὴ ἢ τελευταία ἡμερομηνία τῆς **26-3-18**, ἡμέρα τῆς «ἀναμνήσεως». Τὸ ἐρώτημα παραμένει: Ἀπὸ ποῦ ἢ ἀπὸ ποιόν ἢ ἐταιρία παίρνει τίς πληροφορίες τίς ὁποῖες κηρύττει;. Τὸ βέβαιο πάντως εἶναι, ὄχι ἀπὸ τόν Θεό.

Ἡ συνέχεια περὶ τόν Σατανᾶ, στό βιβλίον τῆς «Σκοπιᾶς»:

«**ΦΩΣ**», **Τόμος Β'**, σελ. 201: «Τὸ βάρος τοῦ κύρους τῶν Γραφῶν ἀποδεικνύει, ὅτι εὐθύς μετὰ τόν Ἀρμαγεδδῶνα καί πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ κόσμου διὰ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ μέγας ἐκτελεστικὸς ἀξιωματοῦ-

χος, θά συντριψῆ καί θά φονεύσῃ τόν Σατανᾶν».

Σελ. 211: «Ὁ Σατανᾶς μέλλει νὰ ἀποθάνει διὰ δευτέραν φοράν...».

Σελ. 220: «Αἱ Γραφαὶ δεικνύουν ὅτι ὁ Θεὸς δυνατὸν νὰ διατηρήσῃ τὸ σῶμα τοῦ Σατανᾶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν χιλίων ἐτῶν καί νὰ τὸ ἐκθέσῃ ἐνώπιον τῶν πνευματικῶν ὄντων, ὅπως οἱ τοιοῦτοι θεαταὶ γνωρίσουν ὅτι εἶναι καιρὸς, μετὰ ταῦτα δέ κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου αὐτῆς, θ' ἀναστήσῃ τόν Σατανᾶ ἐκ τοῦ θανάτου καί θ' ἀναζωοποιήσῃ τὸ σῶμα του».

«Αἱ Γραφαὶ δεικνύουν...». Ὁ «δοῦλος» ἐπικαλεῖται τὸ βάρος τοῦ κύρους τῶν Γραφῶν. Ἡ πρότασις αὐτὴ μας διαβεβαιώνει, πὼς ὅτι διαβάσαμε εἶναι Ἀγιογραφικὰ κατοχυρωμένο. Ἔτσι, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς φονεύει τόν Σατανᾶ. Ὁ φονευμένος ὅμως Σατανᾶς θά πεθάνει καί δευτέρη φορά -κάτι ἐξωπραγματικό-, καθὼς τὰ παρανοϊκὰ τῆς ἐταιρίας δέν ἔχουν τέλος. Ὅπως δεικνύουν οἱ Γραφές, μᾶς λέγει ὁ «δοῦλος» -πού τὸ διάβασε, ἄγνωστο-, ὅτι ὁ Θεὸς θά διατηρήσῃ τὸ σῶμα τοῦ Σατανᾶ, γιὰ νὰ τὸ ἐκθέσῃ στὰ πνευματικὰ ὄντα, ὥστε νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι εἶναι νεκρὸς. Τέλος τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ παραλόγου: Ὁ Θεὸς θ' ἀναστήσῃ τόν Σατανᾶ καί θά ζωοποιήσῃ τὸ σῶμα του.

Αὐτὰ πού παρουσιάσαμε εἶναι ἕνα ἐλάχιστο δεῖγμα αὐτοῦ τοῦ εἴδους διδασκαλιῶν τῆς ἐταιρίας. Ἄς ἀναλογισθοῦν οἱ παγιδευμένοι ἀδελφοί μας: Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῶν Ἀποστόλων ὑπάρχει νέφος ἀγίων, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν μαρτύρια καί θανατώθηκαν μέ φρικτοὺς τρόπους, γιὰ μόνον τόν λόγο ὅτι ἐβίωσαν καί κήρυτταν τόν Ἰησοῦ Χριστό καί εἶχαν ἐπίγνωσι τοῦ τί πράττουν. Καί φυσικά, «Σκοπιά» δέν ὑπῆρχε νὰ τοὺς... καθοδηγεῖ, ἀφοῦ κυκλοφόρησε γιὰ πρώτη φορά τὸ 1879 μ. Χ. Οἱ ἅγιοι ζοῦσαν ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ ὁποῖα δίδασκε καί διδάσκει -πάντοτε καθοδηγουμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο- ὁλόκληρη τὴν ἀλήθεια καί μόνον τὴν ἀλήθεια!

Στὴ «Σκοπιά» ὑπάρχει ἀλήθεια, πού σώζει τόν ἄνθρωπο;